

versa nos acerbissime cruciarent. Jam vero si moriendum esset sine ulla spe futuræ post hanc vitam beatitudinis, beneficium optimumque Numen tot bonis videretur nos cumulasse non benefaciendi causa, sed potius ad irritandam nostram cupiditatem, cui tamen nulla ratione satisfactum vellet, ita ut, aliqua beatitudinis parte veluti nobis ostensa, eam subito omnemque spem eriperet, & nos ad ultimam desperationem adigeret: quo quidem crudelius nihil fieri potest. Igitur aut eum, a quo tot & tanta beneficia collata sunt, omnium crudelissimum esse dicendum esset, aut ab eo negari beatitudinem, quia eam dare non potest. Prius impium omnino est & iniquum; etenim qui nobis tot & tanta dedit bonitatis indicia, hunc crudelitatis suspectum habere impium simul & iniquum est: æque absurdum est dicere Deum non posse nobis beatitudinem dare; qui enim potuit efficere, ut esse inciperemus, an non poterit efficere, ut aut pars nostri post mortem æterna sit, aut totus homo etiam denot vivat? Posterius certe non est priori difficilius. Inde igitur colligere est Deum & velle & posse nos æterna donare beatitudine, quam nos consequi non possumus, nisi saltem ea pars nostri, quæ intelligit, vult, sentit, æternum vivat, ideoque nisi mens nostra sit immortalis. Hæc nostra ratiocinatio demonstrat Deum bonitati suæ convenienter non acturum, si nullam hominibus æternam beatitudinem concederet, quamvis alioquin omnes hujus vitæ bonis fuerentur: at multo majoris erit ponderis tota ratiocinatio, si quod res est, animadvertamus neminem his omnibus bonis frui non solum propter corporis infirmitatem aliosque inevitabiles casus, sed potissimum propter violatam legem, quam natura ipsa & hominis constitutio nos docent. Etenim homines hic in terris a Deo collocati sese invicem adjuvare debent; eo inferiores sunt, quo minus sibi mutuo auxilium præbent, quo amplius autem, eo feliciores. At quotidiana experientia notum est plerisque homines affectibus obcæcatos; sibi invicem quam maxime possunt nocere; unde aliquando infelicissima fit hæc vita, atque non raro contingit, ut qui maxime omnium divinæ voluntati convenienter vivunt, aliosque homi-